

1965

Vincentiana Vol. 9, No. 6 [Full Issue]

Follow this and additional works at: <https://via.library.depaul.edu/vincentiana>

Part of the [Catholic Studies Commons](#), [Comparative Methodologies and Theories Commons](#), [History of Christianity Commons](#), [Liturgy and Worship Commons](#), and the [Religious Thought, Theology and Philosophy of Religion Commons](#)

Recommended Citation

(1965) "Vincentiana Vol. 9, No. 6 [Full Issue]," *Vincentiana*: Vol. 9 : No. 6 , Article 1.
Available at: <https://via.library.depaul.edu/vincentiana/vol9/iss6/1>

This Article is brought to you for free and open access by the Vincentian Journals and Publications at Via Sapientiae. It has been accepted for inclusion in Vincentiana by an authorized editor of Via Sapientiae. For more information, please contact digitalservices@depaul.edu.

12-31-1965

Volume 9, no. 6: November-December 1965

Congregation of the Mission

Recommended Citation

Congregation of the Mission. *Vincentiana*, 9, no. 6 (November-December 1965)

This Journal Issue is brought to you for free and open access by the Vincentiana at Via Sapientiae. It has been accepted for inclusion in Vincentiana (English) by an authorized administrator of Via Sapientiae. For more information, please contact mbernal2@depaul.edu.

CONGREGATIO MISSIONIS

VINCENTIANA

*COMMENTARIUM OFFICIALE
ALTERNIS PRODIENS MENSIBUS*

6

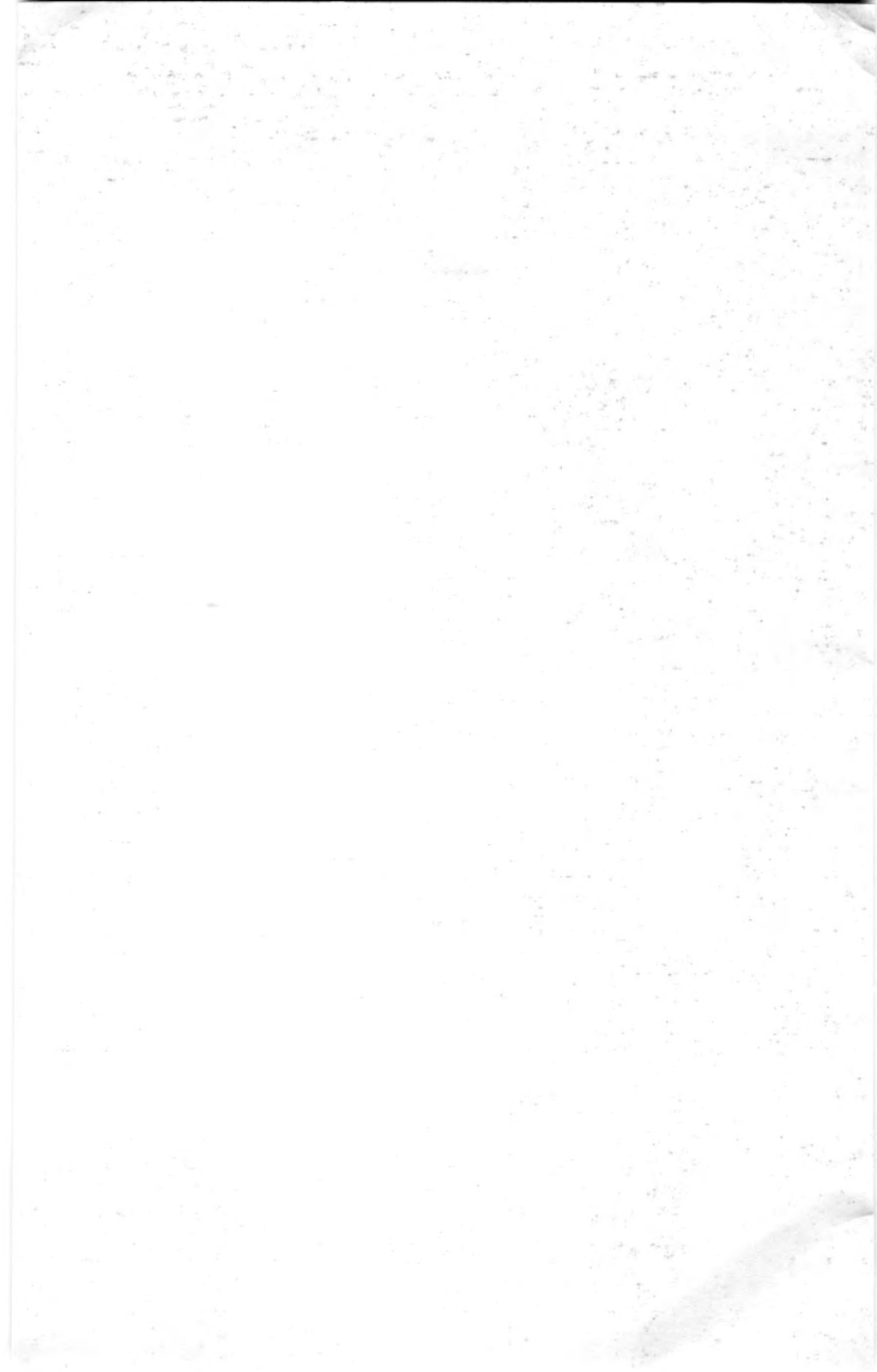
1965

VSLPER.
255.77005
V775

v.9
no.6
1965

CURIA GENERALITIA
Via Pompeo Magno, 21
ROMA

SUMMARIUM

ACTA SANCTAE SEDIS

<i>Concilium Oec. Vaticanum II.</i> - Decretum de ac- comodata renovatione vitae religiosae . . .	p. 161
Allocutio Ss. D. N. PAULI Pp. VI, de notis Reli- giosorum propriis (30-VIII-1965)	» 172
Allocutio Ss. D. N. PAULI Pp. VI, de Semina- riorum fine (5-IX-1965)	» 179
<i>Nominations.</i> - Rev.mus D. E. ALVAREZ, C.M., promotus Episcopus Eccl. titulo Tabuniae Em. D. Card. Sidarouss coetui pro C.I.C. revisendo cooptatus	» 181 » 181

CURIA GENERALITIA

Circularis epistola Rev. Superiosis Generalis de praeparatione felicitis exitus Concilii Oec. Vaticani II	» 182
<i>Regimen Congregationis.</i> - Erecciones et suppres- siones (5 aug.-22 sept. 1965)	» 185
Nominationes et confirmationes (5 iulii-6 au- gusti 1965)	» 185
Notificatio de nova Provincia Pacifici denomi- natione	» 187
Monitum de Benedictionibus olim Congregationi nostrae reservatis	» 187
<i>Ex Oeconomatu Generali.</i> - De depositis apud Oecono- matum generalem	» 187
De annuo pretio pro <i>Vincentiana</i> ephemeride solvendo	» 188
<i>Ex Bibliotheca Vincentiana</i> Congr. Missionis apud Curia Generalitiam	» 189

NOTITIAE

<i>Asia.</i> - Nova schola in <i>Sze-Hu</i> (Formosa) aedi- ficata	» 190
<i>Europa.</i> - Collegium <i>Brignole Sale-Negrone</i> , in <i>Ge- nova</i> , Pontificiae Universitati de Propaganda Fide nuperrime aggregatum	» 191

EX PROVINCIIS NOSTRIS

<i>Provincia Hiberniae.</i> - Notulae quaedam	» 192
In memoriam E. MORRIN, C.M. (1909-1965)	» 194
<i>Provincia Philippinarum.</i> - Nova Domus Centralis	» 199
<i>Bibliographia.</i>	» 202

APPENDIX I	100
APPENDIX II	101
APPENDIX III	102
APPENDIX IV	103

INDEX

INDEX	104
INDEX	105
INDEX	106
INDEX	107
INDEX	108
INDEX	109
INDEX	110
INDEX	111
INDEX	112
INDEX	113
INDEX	114
INDEX	115
INDEX	116
INDEX	117
INDEX	118
INDEX	119
INDEX	120
INDEX	121
INDEX	122
INDEX	123
INDEX	124
INDEX	125
INDEX	126
INDEX	127
INDEX	128
INDEX	129
INDEX	130
INDEX	131
INDEX	132
INDEX	133
INDEX	134
INDEX	135
INDEX	136
INDEX	137
INDEX	138
INDEX	139
INDEX	140
INDEX	141
INDEX	142
INDEX	143
INDEX	144
INDEX	145
INDEX	146
INDEX	147
INDEX	148
INDEX	149
INDEX	150
INDEX	151
INDEX	152
INDEX	153
INDEX	154
INDEX	155
INDEX	156
INDEX	157
INDEX	158
INDEX	159
INDEX	160
INDEX	161
INDEX	162
INDEX	163
INDEX	164
INDEX	165
INDEX	166
INDEX	167
INDEX	168
INDEX	169
INDEX	170
INDEX	171
INDEX	172
INDEX	173
INDEX	174
INDEX	175
INDEX	176
INDEX	177
INDEX	178
INDEX	179
INDEX	180
INDEX	181
INDEX	182
INDEX	183
INDEX	184
INDEX	185
INDEX	186
INDEX	187
INDEX	188
INDEX	189
INDEX	190
INDEX	191
INDEX	192
INDEX	193
INDEX	194
INDEX	195
INDEX	196
INDEX	197
INDEX	198
INDEX	199
INDEX	200

INDEX

INDEX	201
INDEX	202
INDEX	203
INDEX	204
INDEX	205
INDEX	206
INDEX	207
INDEX	208
INDEX	209
INDEX	210
INDEX	211
INDEX	212
INDEX	213
INDEX	214
INDEX	215
INDEX	216
INDEX	217
INDEX	218
INDEX	219
INDEX	220
INDEX	221
INDEX	222
INDEX	223
INDEX	224
INDEX	225
INDEX	226
INDEX	227
INDEX	228
INDEX	229
INDEX	230
INDEX	231
INDEX	232
INDEX	233
INDEX	234
INDEX	235
INDEX	236
INDEX	237
INDEX	238
INDEX	239
INDEX	240
INDEX	241
INDEX	242
INDEX	243
INDEX	244
INDEX	245
INDEX	246
INDEX	247
INDEX	248
INDEX	249
INDEX	250

VINCENTIANA

COMMENTARIUM OFFICIALE PRO SODALIBUS CONGREGATIONIS
MISSIONIS ALTERNIS MENSIBUS EDITUM

Apod Curiam Generalitiam: Via Pompeo Magno, 21 - ROMA VI

ANNO IX (1965)

Fasciculus 6, Nov.-Dic.

ACTA SANCTAE SEDIS

**PAULUS EPISCOPUS, servus servorum Dei, una cum
SS. Concilii Patribus, ad perpetuam rei memoriam.**

Decretum: De accomodata renovatione vitae religiosae.

1. — PERFECTAE CARITATIS per consilia evangelica prosecutionem Sacrosancta Synodus praevis ostendit, in Constitutione cui initium est « Lumen gentium », a Divini Magistri doctrina et exemplis originem ducere et tamquam praeclarum signum Regni caelestis apparere. Nunc vero, de vita ac disciplina institutorum, quorum sodales castitatem, paupertatem et oboedientiam profitentur, intendit agere eorumque necessitatibus, prout tempora nostra suadent, providere.

Inde ab exordiis quidem Ecclesiae fuerunt viri ac mulieres, qui per praxim consiliorum evangelicorum Christum maiore cum libertate sequi pressiusque imitari intenderunt et suo quisque modo vitam Deo dicatam duxerunt, e quibus multi, Spiritu Sancto afflante, vel vitam solitariam degerunt vel familias religiosas suscitaverunt, quas Ecclesia sua auctoritate libenter suscepit et adprobavit. Unde e consilio divino mirabilis varietas coetuum religiosorum succrevit, quae valde contulit, ut Ecclesia, non solum ad omne opus bonum instructa (cfr. 2 *Tim.* 3, 17) et ad opus ministerii in aedificationem Corporis Christi (cfr. *Eph.* 4, 12) parata sit, sed etiam variis donis filiorum suorum decorata appareat sicut sponsa ornata viro suo (cfr. *Apoc.* 21, 2) et per eam innotescat multiformis sapientia Dei (cfr. *Eph.* 3, 10).

In tanta autem donorum varietate omnes, qui ad praxim consiliorum evangelicorum a Deo vocantur eademque fideliter profitentur, Domino se peculiariter devovent, Christum sequentes, qui virgo et pauper (cfr. *Matth.* 8, 20; *Luc.* 9, 58) per oboedientiam usque ad mortem Crucis (cfr. *Phil.* 2, 8) homines redemit et sanctificavit. Ita caritate impuls, quam Spiritus Sanctus in cordibus eorum diffundit (cfr. *Rom.* 5, 5), magis magisque vivunt Christo et corpori Eius quod est Ecclesia (cfr. *Col.* 1, 24). Quo ferventius ergo tali sui donatione quae totam vitam complectitur, Christo coniunguntur, eo uberius fit vita Ecclesiae et apostolatus eius vegetius fecundatur.

Ut autem praestans valor vitae per consiliorum professionem consecratae eiusque necessarium munus in praesentis temporis adiunctis ad maius Ecclesiae bonum cedat, haec Sacra Synodus sequentia statuit, quae nonnisi principia generalia respiciunt accomodatae renovationis vitae ac disciplinae religionum atque, propria indole servata, societatum vitae communis sine votis et institutorum saecularium. Normae vero particulares pro eorundem congrua expositione et applicatione post Concilium a competenti auctoritate statuendae sunt.

2. — Accomodata renovatio vitae religiosae simul complectitur et continuum reditum ad omnis vitae christianae fontes primigeniamque institutorum inspirationem et aptationem ipsorum ad mutatas temporum condiciones. Quae renovatio, sub impulsu Spiritus Sancti et Ecclesia duce, promovenda est secundum principia quae sequuntur:

a) Cum vitae religiosae ultima norma sit Christi sequela in Evangelio proposita, haec ab omnibus institutis tamquam suprema regula habeatur.

b) In ipsum Ecclesiae bonum cedit ut instituta peculiarrem suam indolem ac munus habeant. Ideo fideliter agnoscantur et serventur Fundatorum spiritus propriaque proposita, necnon sanae traditiones, quae omnia cuiusque instituti patrimonium constituunt.

c) Omnia instituta vitam Ecclesiae participant, eiusque incoepa et proposita ut in re biblica, liturgica, dogmatica, pastorali, oecumenica, missionali et sociali, iuxta propriam suam indolem, sua faciant et pro viribus foveant.

d) Instituta, de hominum temporumque condicionibus deque Ecclesiae necessitatibus, congruam cognitionem apud sodales suos promoveant; ita ut mundi huius aetatis adiuncta in lumine fidei sapienter diiudicantes, atque zelo apostolico exardescantes, efficacius hominibus subvenire valeant.

e) Cum vita religiosa ante omnia ad hoc ordinetur ut sodales Christum sequantur et Deo uniantur per professionem consiliorum evangelicorum, serio perpendendum est optimas accommodationes ad necessitates temporis nostri peractas effectum non sortiri, nisi animentur renovatione spirituali, cui semper etiam in operibus externis promovendis primae partes tribuendae sunt.

3. — Ratio vivendi, orandi et operandi hodiernis sodalium condicionibus physicis et psychicis, necnon, prout ab indole cuiusque instituti requiritur, apostolatus necessitatibus, culturae exigentiis, circumstantiis socialibus et oeconomicis, ubique, praesertim in missionum locis, apte conveniat.

Secundum eadem criteria examini quoque subiiciatur regiminis ratio institutorum.

Quapropter constitutiones, « directoria », libri usuum, precum et caeremoniarum alique id genus codices, congruenter recognoscantur atque, iis praescriptis suppressis quae obsoleta sint, documentis huius Sacrae Synodi aptentur.

4. — Efficax renovatio et recta accommodatio obtineri nequeunt nisi cooperantibus omnibus instituti sodalibus.

Normas autem accomodatae renovationis statuere et leges ferre, necnon sufficienti prudentique experientiae locum dare, competentium tantum auctoritatum est, praesertim capitulorum generalium, salva, quatenus necessaria sit, approbatione Sanctae Sedis aut Ordinariorum locorum, ad normam iuris. Superiores vero, in his quae ad totius instituti sortes spectant, sodales suos apto modo consulant et audiant.

Pro accomodata renovatione monasteriorum monialium, vota et consulta etiam a consensibus foederationum aut ab aliis conventibus legitime convocatis obtineri poterunt.

Meminerint tamen omnes spem renovationis ponendam esse magis in diligentiore regulae et constitutionum observantia quam in multiplicandis legibus.

5. — Cuiusvis instituti sodales mente recolant imprimis se professione consiliorum evangelicorum vocationi divinae responsum dedisse, ita ut, non solum peccato mortui (cfr. *Rom.* 6, 11) sed etiam mundo renuntiantes, soli Deo vivant. Totam enim vitam suam Eius famulatui mancipaverunt, quod quidem constituit peculiarem quamdam consecrationem, quae in baptismatis consecratione intime radicitur eamque plenius exprimit.

Cum autem haec suiipsius donatio ab Ecclesia suscepta sit, eius etiam servitio sese sciant addictos.

Qui Dei famulatus exercitium virtutum in eis urgere ac fovere debet, praesertim humilitatis et oboedientiae, fortitudinis et castitatis, quibus Christi exinanitio (cfr. *Phil.* 2, 7-8), simulque Eius vita in spiritu (cfr. *Rom.* 8, 1-13) participantur.

Religiosi ergo, suae professioni fideles, omnia propter Christum dimittentes (cfr. *Marc.* 10, 28), Ipsum tamquam unum necessarium (cfr. *Luc.* 10, 42) sequantur (cfr. *Matth.* 19, 21), Eius verba audientes (cfr. *Luc.* 10, 39), de iis quae Eius sunt solliciti (cfr. *1 Cor.* 7, 32).

Quapropter cuiuslibet instituti sodales, Deum prae omnibus et unice quaerentes, contemplationem, qua Ei mente et corde adhaereant, cum amore apostolico, quo operi Redemptionis adsociari Regnumque Dei dilatare nitantur, coniungant oportet.

6. — Qui evangelica consilia profitentur Deum qui nos prior dilexit (cfr. *1 Io.* 4, 10) ante omnia quaerant ac diligant et in omnibus rerum adiunctis fovere studeant vitam absconditam cum Christo in Deo (cfr. *Col.* 3, 3), unde profluit et urgetur proximi dilectio in salutem mundi Ecclesiaeque aedificationem. Hac caritate etiam ipsa praxis consiliorum evangelicorum animatur et regitur.

Quapropter institutorum sodales spiritum orationis et orationem ipsam, haurientes e germanis spiritualitatis christianae fontibus assiduo studio colant. Imprimis vero Sacram Scripturam quotidie prae manibus habeant, ut divinarum scripturarum lectione et meditatione « eminentem scientiam Iesu Christi » (*Phil.* 3, 8) ediscant. Sacram Liturgiam, praesertim sacrosanctum Eucharistiae mysterium, ad mentem Ecclesiae corde et ore peragant atque ex hoc ditissimo fonte vitam spiritualem alant.

Ita in mensa divinae Legis et sacri altaris refecti Christi membra fraterne ament, pastores spiritu filiali reverentur atque diligant; magis magisque vivant et sentiant cum Ecclesia eiusque missioni totaliter se devoteant.

7. — Instituta quae integre ad contemplationem ordinantur, ita ut eorum sodales in solitudine ac silentio, in assidua prece et alacri poenitentia soli Deo vacent, in Corpore Christi mystico, in quo « omnia... membra non eundem actum habent » (*Rom.* 12, 4), quantumvis actuosi apostolatus urgeat necessitas, praeclaram partem semper retinent. Deo enim eximium laudis sacrificium offerunt, populum Dei sanctitatis uberrimis fructibus collustrant atque exemplo movent necnon arcana fecunditate apostolica dilatant. Ita Ecclesiae decus exstant et caelestium scatebra gratiarum. At eorum ratio vivendi secundum praedicta principia et criteria accommodatae renovationis recognoscatur, sanctissime tamen servatis eorum a mundi secessu atque vitae contemplativae exercitiis propriis.

8. — Permulta sunt in Ecclesia instituta, vel clericalia vel laicalia, variis apostolatus operibus dedita, quae donationes habent secundum gratiam quae data est eis, differentes: sive ministerium in ministrando, sive qui docet in doctrina, qui exhortatur in exhortando, qui tribuit in simplicitate, qui misereatur in hilaritate (cfr. *Rom.* 12, 5-8). « Divisiones gratiarum sunt, idem autem Spiritus » (*1 Cor.* 12, 4).

In istis institutis, ad ipsam naturam vitae religiosae pertinet actio apostolica et benefica utpote sanctum ministerium et opus caritatis proprium ab Ecclesia ipsis commissum eiusque nomine exercendum. Proinde tota vita religiosa sodalium spiritu apostolico imbuatur, tota vero actio apostolica religioso spiritu informetur. Ut igitur sodales vocationi suae ad Christum sequendum imprimis respondeant, ac ipsi Christo in Eius membris deserviant actio eorum apostolica ex intima cum Ipso unione procedat oportet. Inde fit ut caritas ipsa erga Deum et proximum foveatur.

Quapropter instituta illa observantias suas atque usus cum requisitis apostolatus, cui dedicantur, apte componant. Cum autem vita religiosa apostolicis operibus dedita formas multiplices induat, necesse est ut accommodata eius renovatio huiusmodi diversitatis rationem habeat, atque ut apud varia instituta sodalium vita in servitium Christi propriis eorum congruis quae mediis sustentetur.

9. — Fideliter servetur atque magis in dies elucescat in suo germano spiritu tum in Oriente tum in Occidente venerabile vitae monasticae institutum, quod praeclara merita longo saeculorum cursu in Ecclesia et in humana consortione sibi acquisivit. Monachorum praecipuum officium est divinae Maiestati humile simul ac nobile servitium praestare intra septa monasterii, sive in umbratili vita integre se divino cultui dedident sive aliqua apostolatus vel christianae caritatis opera legitime assumpserint. Servata igitur indole propriae institutionis, antiquas beneficas traditiones renouent easque hodiernis animarum necessitatibus ita accommodent ut monasteria veluti seminaria sint aedificationis populi christiani.

Item religiones quae ex regula vel instituto vitam apostolicam intime consociant officio choralis observantiisque monasticis, ita rationem vivendi cum apostolatus sibi convenientis exigentiis componant ut suam formam vitae fideliter servant utpote quae eximio Ecclesiae bono cedat.

10. — Vita religiosa laicalis, tam pro viris quam pro mulieribus, statum in se completum professionis consiliorum evangelicorum constituit. Quapropter illam, muneri pastoralis Ecclesiae

in erudienda iuventute, in aegrotis curandis aliisque ministeriis explendis tam utilem, Sacra Synodus magni faciens, sodales in sua vocatione confirmat eosque ut hodiernis exigentiis vitam suam accommodent hortatur.

Sacra Synodus declarat nihil obstare quominus in religionibus Fratrum, firma manente earum indole laicali, ex dispositione Capituli generalis, ad subveniendum necessitatibus ministerii sacerdotalis in suis domibus, aliqui sodales sacris Ordinibus initientur.

11. — Instituta saecularia, quamvis non sint instituta religiosa, veram tamen et completam consiliorum evangelicorum professionem in saeculo ab Ecclesia recognitam secumferunt. Quae professio viris ac mulieribus, laicis et clericis in saeculo degentibus, consecrationem confert. Proinde iidem totalem suis Deo dedicationem in caritate perfecta praecipue intendant et ipsa instituta propriam ac peculiarem indolem, saecularem scilicet, servent ut apostolatium in saeculo ac veluti ex saeculo, ad quem exercendum orta sunt, efficaciter et ubique adimplere valeant.

Probe tamen sciant se tantum munus obire non posse, nisi sodales accurate in rebus divinis et humanis ita instituantur, ut revera fermentum sint in mundo ad robur et incrementum Corporis Christi. Moderatores ergo serio curent de institutione praesertim spirituali sodalibus impertienda necnon de ulteriore formatione promovenda.

12. — Castitas « propter regnum caelorum » (*Matth.* 19, 12), quam religiosi profitentur, tamquam eximium gratiae donum aestimanda est. Cor enim hominis singulari modo liberat (*cfr I Cor.* 7, 32-35), ut magis accendatur caritate erga Deum et homines universos, ideoque est peculiare signum bonorum caelestium necnon medium aptissimum quo religiosi alacriter servitio divino operibusque apostolatus sese dedident. Sic ipsi coram omnibus Christifidelibus mirabile illud evocant connubium a Deo conditum et in futuro saeculo plene manifestandum quo Ecclesia unicum sponsum Christum habet.

Oportet ergo ut religiosi, professionem suam fideliter servare studentes, verbis Domini credant et, Dei auxilio confisi, de propriis viribus ne praesumant, mortificationem sensuumque custodiam adhibeant. Media quoque naturalia ne omittant, quae mentis et corporis sanitati favent. Ita fit ut falsis doctrinis, continentiam perfectam tamquam impossibilem vel humano profectui nocivam ostendunt, moveantur, et omnia quae castitatem in periculum adducunt, instinctu quodam spirituali, respuant. Meminerint insuper omnes, praesertim Superiores casti-

tatem securius servari cum inter sodales vera dilectio fraterna in vita communi viget.

Cum observantia continentiae perfectae profundiores naturae humanae inclinationes intime attingat, candidati ad professionem castitatis ne accedant neve admittantur, nisi post probationem vere sufficientem et cum debita maturitate psychologica et affectiva. Ipsi non solum de periculis castitati occurrentibus moneantur, sed ita instruantur ut coelibatum Deo dicatum etiam in bonum integrae personae assumant.

13. — Paupertas voluntaria propter Christi sequelam cuius est signum praesertim hodie multum aestimatum, a religiosis diligenter excolatur atque, si opus sit, novis etiam formis exprimatur. Per eam participatur paupertas Christi, qui propter nos egenus factus est, cum esset dives, ut illius inopia nos divites essemus (cfr. 2 *Cor.* 8, 9; *Matth.* 8, 20).

Ad paupertatem autem religiosam quod attinet, haud sufficit in usu bonorum Superioribus subiici, sed oportet ut sodales re et spiritu sint pauperes, thesauros in caelo habentes (cfr. *Matth.* 6, 20).

In suo quisque officio communi legi laboris se sentiant obnoxios, atque, dum ita res victui operibusque eorum necessariae comparantur, omnem indebitam sollicitudinem proiciant et Patris caelestis Providentiae sese committant (cfr. *Matth.* 6, 25).

Congregationes religiosae suis constitutionibus permittere possunt ut sodales bonis patrimonialibus acquisitis vel acqui-
rendis renuntient.

Instituta ipsa, ratione habita singulorum locorum, testimonium paupertatis quasi collectivum reddere satagant et libenter ex propriis bonis aliquid conferant ad alias Ecclesiae necessitates et egenorum sustentationem, quos religiosi omnes in visceribus Christi diligant (cfr. *Matth.* 19, 21; 25, 34-46; *Iac.* 2, 15-16; *1 Io.* 3, 17). Institutorum provinciae ac domus aliae cum aliis in bonis temporalibus communicent, ita ut illae quae plus habent alias adiuvent quae egestatem patiuntur.

Quamvis instituta, salvis regulis et constitutionibus, ius habeant possidendi omnia necessaria ad vitam temporalem et opera, omnem tamen speciem luxus, immoderati lucri ac bonorum cumulationis vitent.

14. — Religiosi per professionem oboedientiae plenam propriae voluntatis dedicationem veluti sacrificium sui Deo offerunt, et per illud constantius et securius divinae voluntati salvificae uniuntur. Inde ad exemplum Iesu Christi, qui venit ut faceret voluntatem Patris (cfr. *Io.* 4, 34; 5, 30; *Hebr.* 10, 7; *Ps.* 39, 9), et « formam servi accipiens » (*Phil.* 2, 7) ex iis, quae passus est, didicit oboedientiam (cfr. *Hebr.* 5, 8), religiosi, Spi-

ritu Sancto movente, Superioribus, vices Dei gerentibus, in fidesese subiiciunt et per eos ad omnium in Christo fratrum ministerium ducuntur, sicut ipse Christus ob suam erga Patrem submissionem fratribus ministravit et animam suam posuit redemptionem pro multis (cfr. *Matth.* 20, 28; *Io.* 10, 14-18). Ita, Ecclesiae servitio arctius devinciuntur et in mensuram aetatis plenitudinis Christi (cfr. *Eph.* 4, 13) pervenire contendunt.

Sodales ergo in spiritu fidei et amoris erga Dei voluntatem Superioribus suis ad normam regulae et constitutionum humile praestent obsequium, vires intelligentiae et voluntatis necnon naturae et gratiae dona in praeceptorum exsecutione et in expletionem munerum sibi commissorum conferendo, scientes se ad aedificationem Corporis Christi secundum Dei propositum operam praestare. Sic oboedientia religiosa, nedum dignitatem personae humanae minuit, illam, ampliata libertate filiorum Dei, ad maturitatem adducit.

Superiores vero, rationem pro animabus sibi commissis reddituri (cfr. *Hebr.* 13, 17), voluntati Dei in munere explendo dociles, in spiritu servitii pro fratribus auctoritatem exerceant, ita ut caritatem qua Deus illos diligit expriment. Subditos regant qua filios Dei et cum respectu personae humanae, illorum voluntariam subiectionem promoventes. Ideoque speciatim debitam eis libertatem relinquunt quoad poenitentiae sacramentum et conscientiae moderamen. Sodales eo perducant ut in muneribus obeundis et in inceptis suscipiendis activa atque responsabili oboedientia cooperentur. Itaque Superiores libenter sodales audiant necnon eorum conspirationem ad bonum instituti et Ecclesiae promoveant, firma tamen sua auctoritate decernendi et praecipendi quae agenda sunt.

Capitula et consilia fideliter munus sibi commissum in regimine expleant atque suo quaeque modo sodalium omnium pro bono totius communitatis participationem et curam expriment.

15. — Vita in communi agenda, ad exemplum primaevae Ecclesiae in qua multitudo credentium erat cor unum et anima una (cfr. *Act.* 4, 32), evangelica doctrina, Sacra Liturgia et praesertim Eucharistia refecta, in oratione et communione eiusdem spiritus perseveret (cfr. *Act.* 2, 42). Religiosi, ut membra Christi, in fraterna conversatione honore se invicem praeveniant (cfr. *Rom.* 12, 10), alter alterius onera portantes (cfr. *Gal.* 6, 2). Caritate enim Dei in cordibus per Spiritum Sanctum diffusa (cfr. *Rom.* 5, 5), communitas ut vera familia, in nomine Domini congregata, Eius praesentia gaudet (cfr. *Matth.* 18, 20). Caritas autem plenitudo legis est (cfr. *Rom.* 13, 10) ac vinculum perfectionis (cfr. *Col.* 3, 14), eaque scimus translatusumus de morte ad vitam (cfr. *1 Io.* 3, 14). Immo fratrum unitas

Christi adventum manifestat (cfr. *Io.* 13, 35; 17, 21) magnaue virtus apostolica ex ea manat.

Ut autem inter sodales intimius sit vinculum fraternitatis, illi qui conversi, cooperatores vel alio nomine vocantur, vitae et communitatis operibus arcte coniungantur. Nisi rerum adiuncta aliud vere suadeant, curandum est ut in institutis mulierum ad unum genus sororum perveniat. Tunc illa personarum tantum retineatur diversitas, quam diversorum operum distinctio exigit ad quae sorores vel speciali Dei vocatione vel speciali aptitudine destinentur.

Virorum autem monasteria et instituta non mere laicalia pro indole sua clericos et laicos, ad normam constitutionum, admittere possunt, pari ratione paribusque iuribus et obligationibus, salvis iis quae ex ordine sacro proveniunt.

16. — Clausura papalis pro monialibus vitae unice contemplativae firma maneat sed iuxta temporum locorumque condiciones, iisque usibus sublati qui obsoleti sint, accommodetur, auditis ipsorum monasteriorum votis.

Aliae vero moniales operibus externis apostolatus ex instituto deditae a clausura papali eximantur, ut concredita sibi munera apostolatus melius adimplere valeant, servata tamen clausura ad normam constitutionum.

17. — Habitus religiosus, utpote signum consecrationis, sit simplex ac modestus, pauper simul et decens, insuper valetudinis requisitis consentaneus et temporum locorumque adiunctis necnon ministerii necessitatibus accommodatus. Habitus autem tam virorum quam mulierum, qui iis normis non congruit, immutandus est.

18. — Institutorum accommodata renovatio a sodalium institutione maxime pendet. Ideo et ipsi sodales non clerici ac religiosae apostolatus operibus immediate post noviciatum ne destinentur, sed eorum institutio religiosa et apostolica, doctrinalis et technica, titulis etiam congruentibus obtentis, in aptis domibus convenienter protrahatur.

Ne vero vitae religiosae ad nostri temporis exigentias adaptatio sit mere externa, neve illi qui externo apostolatu ex instituto vacant muneri suo implendo impares inveniantur, iuxta cuiusque intellectualem dotem et personalem indolem, de vigentibus hodiernae vitae socialis moribus rationibusque sentiendi ed cogitandi, congruenter instruantur. Institutio per harmonicam elementorum suorum fusionem, ita peragatur ut ad unitatem vitae sodalium conferat.

Per totam autem vitam sodales intendant hanc culturam spiritualem, doctrinalem et technicam sedulo perficere, et Superiores, pro viribus, opportunitatem, adiumenta et tempus ad hoc eis procurent.

Officium quoque est Superiorum curare ut Moderatores, Magistri spiritus et Professores optime seligantur et sedulo praeparentur.

19. — In novis institutis condendis, necessitas vel saltem magna utilitas necnon incrementi possibilitas serio ponderandae sunt, ne incaute oriantur instituta inutilia aut sufficienti vigore non praedita. Peculiari ratione in novellis Ecclesiis formae vitae religiosae promoveantur et excolantur quae indolis morumque incolarum necnon loci consuetudinum et condicionum rationem habeant.

20. — Instituta, opera propria fideliter retineant et adimpleant atque, attenta utilitate universae Ecclesiae et dioecesium, temporum locorum necessitatibus ea accommodent, opportunis ac etiam novis mediis adhibitis, illis autem relictis operibus, quae instituti spiritui et germanae indoli hodie minus sint consentanea.

Spiritus missionalis in institutis religious omnino servetur et pro cuiusque eorum indole aptetur condicionibus hodiernis, ita ut praedicatio Evangelii apud omnes gentes efficacior fiat.

21. — Instituta vero et monasteria quae, auditis Ordinariis locorum quorum intersit, iudicio Sanctae Sedis non praebeant fundatam spem ut ulterius floreat, prohibeantur ne in posterum novicios recipiant et, si fieri possit, alii instituto vel monasterio vegetiori, quod fine et spiritu haud multum differat, uniantur.

22. — Instituta et monasteria sui iuris, pro rei opportunitate et approbante Sancta Sede, inter se promoveant foederationes, si quodammodo ad eandem familiam religiosam pertinent, aut uniones, si fere pares habent constitutiones et usus eodemque animantur spiritu, praesertim cum nimis sunt exigua aut associationes, si iisdem vel similibus operibus externis incumbunt.

23. — Favendum est conferentiis seu consiliis Superiorum Maiorum a Sancta Sede erectis, quae valde conferre possunt ad finem singulorum institutorum plenius assequendum, ad efficaciorum conspirationem in bonum Ecclesiae fovendum, ad Evangelii operarios in determinato territorio aequiore modo

distribuendos, necnon ad communia religiosorum negotia pertractanda, congrua instaurata coordinatione et cooperatione cum Conferentiis episcopalibus quoad exercitium apostolatus.

Huiusmodi autem conferentiae etiam pro institutis saecularibus institui possunt.

24. — Sacerdotes educatoresque christiani seria conamina adhibeant ut vocationibus religiosis, congruenter et accurate selectis, novum detur incrementum Ecclesiae necessitatibus plane respondens. Etiam in praedicatione ordinaria saepius agatur de consiliis evangelicis et de statu religioso amplectendo. Parentes filios suos christianis moribus educando, vocationem religiosam in eorum cordibus excolant ac tueantur.

Institutis autem fas est sui notitiam, ad vocationes fovendas, divulgare atque candidatos quaerere, dummodo hoc fiat cum debita prudentia et servatis normis a Sancta Sede et Ordinario loci traditis.

Meminerint vero sodales exemplum propriae vitae optimam commendationem esse sui instituti et invitationem ad vitam religiosam capessendam.

25. — Instituta pro quibus hae accommodatae renovationis normae statuuntur, prompto animo suae divinae vocationi et muneri suo in Ecclesia hisce temporibus respondeant. Magni enim facit Sacra Synodus genus eorum vitae, virginalis, pauperis et oboedientis, cuius Ipse Christus Dominus est exemplar firmamque spem in opera eorum abscondita et aperta tam fecunda collocat. Religiosi ergo omnes fidei integritate, caritate erga Deum et proximum, amore crucis necnon spe futurae gloriae, Christi bonum nuntium in toto mundo diffundant, ut testimonium eorum ab omnibus conspiciatur et Pater noster, qui in caelis est, glorificetur (cfr. *Math.* 5, 16). Ita deprecante suavissima Deipara Virgine Maria, « cuius vita omnium est disciplina » (S. Ambrosius, *De virginitate*, l. II, c. II, n. 15), ampliora quotidie incrementa capient ac uberiores salutare afferent fructus.

Haec omnia et singula, quae in hoc Decreto edicta sunt, placuerunt Sacrosancti Concilii Patribus. Et Nos, Apostolica a Christo Nobis tradita potestate, illa, una cum Venerabilibus Patribus, in Spiritu Sancto approbamus, decernimus ac statuimus et quae ita synodaliter statuta sunt ad Dei gloriam promulgari iubemus.

Romae, apud S. Petrum, die XXVIII oct. anno MCMLXV.

Ego PAULUS Catholicae Ecclesiae Episcopus.

Sequuntur Patrum subsignationes.

Vacatio legis.

Beatissimus Pater pro novis legibus quae in hoc promulgato decreto continentur, statuit vacationem usque ad diem vigesimam nonam mensis iunii anni 1966, nempe usque ad festum Ss. Apostolorum Petri et Pauli proximi anni.

Interea Summus Pontifex normas edet ad praedictas leges exsequendas.

Romae, die XXVIII octobris anno MCMLXV.

✠ PERICLES FELICI

*Archiepiscopus tit. Samosatensis
Ss. Concilii Secretarius Generalis*

(*L'Osservatore Romano* 30 - X - 1965)

Allocutio Ss. D. N. PAULI Pp. VI de notis Religiosorum propriis, in audientia Capitularibus Ordinis Sancti Augustini concessa, die 30 augusti 1965.

(*L'Osservatore Romano*, 2-IX-1965)

AMORE ALLA CHIESA NELLA UNITÀ E CARITÀ NOTA POSITIVA DEL RELIGIOSO NELL'ORA PRESENTE

Diletti figli,

L'animo Nostro si apre al più cordiale saluto, nell'accogliere in voi i degni rappresentanti dell'Ordine di S. Agostino. Siete convenuti a Roma dalle venticinque Province e dalle varie circoscrizioni minori, in cui si articola l'Ordine, per celebrare il Capitolo Generale. Sappiamo che siete reduci dal significativo pellegrinaggio alla cara e indimenticabile Basilica di S. Pietro « ad Caelum Aureum », in Pavia, cuore e centro dell'ordine agostiniano, ove, riuniti « in un cuor solo e in un'anima sola », avete venerato le sa-

cre ossa del grande Vescovo di Ippona, iniziatore della vostra Famiglia, invocando la sua intercessione sui lavori, che avete iniziato per il sempre più luminoso e proficuo cammino dell'Ordine. E ora, quasi a concludere spiritualmente il vostro itinerario, nel riprendere le laboriose consultazioni e deliberazioni capitolari, avete desiderato di portare la testimonianza della vostra devozione al Vicario di Cristo, a Colui che, pur umilmente conscio della imparità delle proprie forze al gravissimo incarico, rappresenta autenticamente l'invisibile Capo della Chiesa, e continua nel succedersi del tempo l'alta missione conferita a Pietro dal Salvatore.

In questo atto significativo, che stabilisce visibilmente uno stretto rapporto tra la vostra filiale devozione al grandissimo Padre dell'Ordine, e il vostro forte e virile attaccamento al Principe degli Apostoli, Ci piace vedere sottolineata ancora una volta la particolare fisionomia della famiglia agostiniana: cioè la sua fedeltà alla Chiesa, che per voi, secondo le parole dell'antico vostro Confratello Giordano di Sassonia, è come una Madre: « Gloriosa... dicta sunt de propagatione tua, quam olim habuisti a Patre, scilicet beato Augustino; gloriosiora vero dicta sunt de institutione tua, quam habes a Matre, scilicet sancta universali Ecclesia » (*Vitasfratrum lib. I, 19; ed Arbesmann - Hümpfner, New York 1943, p. 67*).

Vi ringraziamo dunque della vostra presenza; ringraziamo il P. Agostino Trapé, eletto Priore Generale dell'Ordine, per le sue fervide parole, dalle quali abbiamo appreso con viva consolazione quali siano i vostri intenti e i vostri propositi, nel tenere il Capitolo Generale, mentre inviamo il Nostro reverente saluto al P. Luciano Rubio, compiacendoci per l'opera da lui svolta per il bene dell'Ordine, e per la preparazione dei lavori capitolari. La nobile e pastorale ansia di spirituale rinnovamento, che, sotto l'influsso del Divino Paracrito, ha pervaso la Chiesa in questa epoca del Concilio Vaticano II, ispira i vostri lavori. Ve ne esprimiamo il Nostro compiacimento; vi incoraggiamo col Nostro augurio; vi sosteniamo con la Nostra preghiera. E poiché, con fiduciosa aspettativa di figli, voi desiderate ascoltare la Nostra parola,

siamo lieti di affidarvi alcune considerazioni, che servano di orientamento ai lavori capitolari, e vi facciano meglio comprendere il paterno affetto, nutrito di stima e di rispetto, che abbiamo per voi.

IL SENSO VERO E AUTENTICO DELLA VITA RELIGIOSA.

1) *Anzitutto è necessario confermare il senso vero ed autentico della vita religiosa, intesa come Christi sequela, secondo gli esempi e le parole di Lui: « Qui vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me » (Matth. 16, 24). Quasi a commento di queste parole, S. Agostino, col suo stile inimitabile e trascinatore, delinea l'ideale della vita consacrata a Cristo, facendo così parlare lo stesso Salvatore Divino: « Ista est via: ambula per humilitatem, ut venias ad aeternitatem. Exemplum dedi tibi: esurivi, sitivi, fatigatus sum, dormivi, comprehensus sum, caesus sum crucifixus sum, occisus sum » (Serm. 123, 3). « Omnia bona terrena contempsisti, ut contemnenda monstrarem; et omnia terrena sustinui mala, quae sustinenda praecipiebam: ut neque in illis quaerereres felicitatem, neque in istis timeres infelicitatem... Pauper etiam factus sum, qui creavi omnia; ne quisquam cum in me crederet, de terrenis divitiis auderet extolli. Nolui rex ab hominibus fieri; quia humilitate ostendebam viam miseris, quos a me superbia separaverat: quamvis sempiternum meum regnum universa creatura testetur. Esurivi, qui omnes pascio, sitivi, qui creavi omnem potum, et qui spiritualiter panis sum esurientium fonsque sitientium » (De cat., rud. 22).*

Povertà, umiltà, mortificazione: questa è stata la linea costante della vita del Salvatore; questo il cibo quotidiano, fare la volontà di Dio (cfr. Io. 4, 34); e questa è la linea, che deve abbracciare colui, che vuol seguire più fedelmente e più da vicino il Cristo nella vita religiosa.

Ciò esige una profonda vita spirituale, continuamente coltivata nel silenzio, nel distacco dal mondo, nella medita-

zione, nello studio, nella preghiera; esige una effettiva pratica dei consigli evangelici, come sono proposti dalla secolare disciplina religiosa e monastica dei tre voti di povertà, castità e ubbidienza: « consilia enim — secondo le sapienti parole della Costituzione Dogmatica De Ecclesia del Concilio Ecumenico Vaticano II — secundum cuiusquam personalem vocationem voluntarie suscepta, ad cordis purificationem, et spiritualem libertatem non parum conferunt, fervorem caritatis iugiter excitant et praesertim ad genus vitae virginalis ac pauperis, quod sibi elegit Christus Dominus, quodque Mater Eius Virgo amplexa est, hominem christianum magis conformare valent » (n. 46).

A questa volenterosa imitazione di Cristo deve tendere anche l'umile puntuale osservanza della Regola, autorevolmente ricondotta al suo spirito, e opportunamente confermata e modificata: e l'aggiornamento, richiesto dalle nuove esigenze dei tempi, deve appunto facilitare nella nostra epoca questo conformarsi dei singoli religiosi sul divino Modello. Non si tratta certo di un aggiornamento, che vuol adeguarsi al secolo, ma di una ricerca amorosa e sincera di tutto ciò che stimoli ed aiuti a prolungare più fedelmente nel mondo la presenza, l'esempio, la vita sacrificata di Cristo, spesa per la gloria del Padre e per la salvezza dei fratelli.

Questo principalmente richiedono gli uomini d'oggi al religioso, al di là delle loro severe esigenze, al di là delle critiche, al di là delle stesse opposizioni: e bisognerà dire che l'ostilità di qualcuno è forse inconsciamente il grido di chi, incontrando sul suo cammino terreno un'anima consacrata a Dio, non è riuscita a scorgere in lui il Cristo, come pure anelava dal fondo del cuore.

DIRIGERE GLI UOMINI ALLA REDENZIONE E ALLA VERA PROSPERITÀ.

2) Per tale scopo, è necessario avere il senso dei veri bisogni, delle attese, delle necessità del mondo — non dei costumi e della mentalità del mondo — per meglio considerare

e studiare come il Religioso possa servire alla sua redenzione e alla sua prosperità. È chiaro che la prosperità temporale non deve essere posta come bene supremo della vita: e in questo, il Religioso ha la grande responsabilità di mostrare al mondo l'ideale della povertà evangelica, il tipo di cristiano perfetto, l'anticipazione escatologica del Regno di Dio sulla terra: infatti la speranza dell'uomo non deve essere fermata ansiosamente e rapacemente nel tempo, ma deve essere perseguita la speranza trascendente del fine ultimo, nella ricerca di ciò che definitivamente permane al di sopra di ciò che, caduco e fragile, passa.

Questo ci pare sia il più urgente ed attuale valore di « segno », che la vita religiosa è chiamata a presentare davanti alla comunità dei fedeli: poiché se la professione dei consigli evangelici si trova al punto più alto dell'esercizio della vita cristiana, deposta in germe nel S. Battesimo e sviluppata con l'organismo sacramentale e con la fedeltà alla grazia di Dio, è chiaro che quanti ad essa si consacrano debbono brillare davanti ai loro fratelli per il distacco totale dalle terrene realtà, per l'adesione generosa e lieta agli impegni assunti nel Battesimo e nella Cresima, per la testimonianza vissuta, data a Cristo e al suo Regno di verità, di santità, di amore.

È l'insegnamento luminoso del Sacro Concilio: « Cum enim populus Dei hic manentem civitatem non habeat, sed futuram inquirat, status religiosus, qui suos assecras a curis terrenis magis liberat, magis etiam tum bona caelestia iam in hoc saeculo praesentia omnibus credentibus manifestat, tum vitam novam et aeternam redemptione Christi acquisitam testificat tum resurrectionem futuram et gloriam Regni caelis praenuntiat » (n. 44).

Oh, certo, non per questo il Religioso dimentica il mondo, né è indifferente all'ansia, al dolore, alle attese del mondo per una maggiore giustizia, e libertà, e carità: « nam — è ancora il Concilio a sottolinearlo — etsi quandoque coetaneis suis non directe adsistant, profundiore tamen modo in visceribus Christi praesentes habent atque

cum eis spiritualiter cooperant, ut aedificatio terrenae civitatis semper in Domino fundetur ad Ipsumque dirigatur » (n. 46).

Questa matura consapevolezza del posto, che la Chiesa assegna ai Religiosi nel mondo, e l'incarico che ad essi affida di esserne i vigili interpreti presso Dio delle spirituali e anche materiali necessità, e le sentinelle attente all'albeggiare dell'eterna luce, deve rendervi sempre più sensibili alla grandezza, alla responsabilità, al compito esaltante della vostra vocazione.

ADESIONE PROFONDA E ARDENTE ALLA SANTA MADRE CHIESA.

3) *Noi Ci attendiamo infine che sappiate approfondire insieme il senso della Chiesa, quale l'ha presentata in luminosa sintesi il Concilio Ecumenico, e Noi stessi da anni Ci sforziamo di illuminare e di far penetrare a quanti, sacerdoti e fedeli, si accostano a Noi nelle Udienze Generali.*

Sappiamo di trovare in voi, figli ed eredi di S. Agostino, la più franca e aperta rispondenza su questo punto alto e delicato.

Come abbiamo all'inizio sottolineato, l'Ordine Agostiniano brilla nei secoli per la sua fedeltà alla Chiesa, che esso venera e celebra come una madre. È lo spirito del fondatore che tuttora insegna con possente vigore: « Ama Ecclesiam Catholicam, ama Ecclesiam Christi, et, amando Ecclesiam Christi, accipis Spiritum Sanctum, si caritate compagnaris, si catholico nomine et fide gaudes » (XXIII in Io. 7) « Ama Dominum Deum tuum, ama Ecclesiam eius: illum sicut Patrem, istam sicut matrem... Nemo dicat: Peccata non committo; sed tamen in Ecclesia non sum. Quid tibi prodest non offensus Pater, qui offensam vindicat matrem? Quid prodest si Dominum confiteris, Deum honoras, ipsum praedicas, Filium eius agnoscis, sedentem ad Patris dexteram confiteris, et blaphemas Ecclesiam eius? » (II in Ps. 88, 14).

Per questa disposizione delicata e filiale bisogna professare fedeltà al pensiero e alle norme della Chiesa, evitando certi atteggiamenti critici e riformatori delle dottrine tradizionali, delle consuetudini venerande, delle strutture fondamentali e auguste della compagine ecclesiastica; evitando altresì certi presunti ritorni alle fonti, come si asserisce, che vogliono giustificare uno spirito insofferente di disciplina, sovvertire l'insegnamento della Chiesa, convalidare certi orientamenti naturalistici, che svuotano le anime e le istituzioni del genuino spirito di Cristo.

Noi siamo certi che il vostro Ordine, non solo saprà mantenersi immune da queste pericolose attrattive, ma, approfondendo sempre di più, alla luce della dottrina agostiniana, nello spirito delle sue Regole, la propria adesione alla Chiesa, ne saprà fare davanti al mondo il programma esemplare, l'impegno costante, il vessillo splendente. Salga ancora dalle vostre bocche l'inno commosso di S. Agostino, nel quale è tutta la sua anima ardente di amore verso la Chiesa: « O Sancta Catholica Ecclesia, mater Christianorum verissima, ... tu templum aeterni regis quod est in unitate: non ruinosum, non discissum, non divisum. Lapidēs tui lapides vivi, fideles Dei, et iunctura lapidum viventium tuorum caritas est » (cfr. De Mor. Eccl. 30; in Ps. 44, 32).

BENEDIZIONE AUGURALE.

Diletti figli.

Con questa consegna di amore alla Chiesa, con questo augurio di unità, con questo incoraggiamento alla carità, Ci è caro accompagnare i lavori del Capitolo Generale dell'Ordine Agostiniano. Li avvalora la Nostra preghiera, affinché la luce dello Spirito Santo illumini le vostre menti, riscaldi i vostri cuori, affinché dalle congiunte decisioni, l'Ordine attinga il necessario impulso per proseguire nella sua via luminosa in seno alla Chiesa, con la sapienza dei suoi studi, con

la generosità del suo ministero, con la testimonianza della sua fede.

Pegno dei continui aiuti del Cielo, e conferma della Nostra benevolenza vuol essere l'Apostolica Benedizione, che di cuore impartiamo al degno Priore Generale, a voi Padri Capitolari, ed a quanti qui rappresentate, i Confratelli dell'intero Ordine, sparsi nel mondo nel nome dell'obbedienza, con particolare riguardo ai missionari, ed a quelli che soffrono in qualsiasi modo propter iustitiam; la estendiamo altresì alle ottime Monache Agostiniane, dedite alla vita contemplativa come fiamme alimentate dall'amore; ai membri del Terz'Ordine regolare, agli alunni delle vostre scuole ed Università: affinché tutti siano radicati nella carità di Cristo, che è nostra speranza, nostra fortezza, nostro aiuto: « spes enim ipse est, fortitudo ipse est, adiutorium cum laboramus, ipse est » (cfr. III, in Ps. 32, 23). Amen, amen.

Allocutio Ss. D. N. PAULI Pp. VI de Seminariorum fine, in audentia alumnis Collegii Americae Septemtrionalis concessa, die 5 septembris 1965.

(L'Osservatore Romano, 6-7 settembre, 1965)

My dear seminarians from the United States,

We sincerely thank your rector for having invited Us to visit with you here in this beautiful summer residence nestled in the Alban Hills near Our home.

Yours is a magnificent séminary and We are confident that it reflects the quality of the students who call it their home in Rome. You are indeed privileged to be here during these historic days of the Ecumenical Council. In the serene atmosphere of the seminary, you can witness the workings of the Council and strive to enter into its spirit. Your future ministry offers you a challenge now, a challenge to prepare yourselves as well as you can for the demanding tasks before you. We urge you to prepare yourselves intellectually very well because the community looks to the priest for guidance

and leadership more than ever before. Here in the seminary you have order and discipline, a guarantee for your good preparation. We know that your young spirit rebels, at times, to what seemingly is a brake on your initiative and desire to confront the vast problems of the world. Remember that obedience is most necessary in any well ordered society and that it is a most basic virtue upon which constructive and effective activity is solidly founded. Without it, chaos would result. This spirit creates continuity and unity of action so necessary if apostolic initiatives are to be brought to their successful conclusion.

In the seminary you must perfect an ascetical life which will give true meaning to your activity. This spiritual life motivates and urges you to give yourselves wholeheartedly to the task of formation and to listen with open mind and heart to the wise counsels and directives which your dedicated professors and counsellors give so that you will become true and worthy ministers of the Gospel.

These are challenging and changing times. Old methods will have to be transformed but always in the light of past lessons. Sometimes new solutions are proposed but these are not always in keeping with Catholic teachings and principles.

A profound love of the Church and its mission should motivate these precious years of formation as well as your effective years in the apostolate. This will make you loyal sons and faithful ministers in the service of your people.

The seminary years should be happy years. Here there are no undue preoccupations and you are free to dedicate yourselves to the task of preparation. Christ is your model. Fashion yourselves on Him. In the world, you will represent to all. For this you will need a deep interior life upon which you can rely for strength and courage. Youth is generous and gives unselfishly. We are confident that you will give yourselves to your task with heroic effort, and in so doing, you will find joy and happiness now. Love the Church, love her representatives; give yourselves wholeheartedly to the magnificent task of service. We shall pray that you become

true, loyal stewards of the Gospel, and that you will willingly join with those already in the vineyard to bring the lessons of Christ to all men. In pledge of Our prayer, We impart to you and to your brother seminarians in the United States and in every part of the world Our special Apostolic Blessing.

NOMINATIONES

Pontificia ephemeris cui inscriptio *L'Osservatore Romano*, die 17 octobris 1965, nutiavit Ss. D. N. PAULUM Pp. VI promosse Rev.mum D. Eduardum ALVAREZ, C. M., Visitatorem Provinciae Americae Centralis, ad ecclesiam titulo Tabuniae, eumque *Auxiliarem* deputasse Exc.mi Archiepiscopi civitatis v. *San Salvador*.

Die 9 novembris 1965, Ss. D. N. PAULUS Pp. VI Em.mum D. Stephanum I Card SIDAROUSS, C.M., Coetui seu commissioni Codici I.C. revisendo deputatae benigne cooptavit.

CURIA GENERALITIA

**Rev.mi Superioris Gen. epistola ad Visitatores de prae-
paratione felicitis exitus Concilii oec. Vaticani II (L. C. 10/65).**

Romae, die 15 mensis Novembris 1965.

Rev.me Domine ac Confrater carissime,

Gratia Domini Nostri Iesu Christi sit semper nobiscum!

Probe nosti, exeunte postrema Concilii Vaticani II sessione, Ss. D. N. Paulum Pp. VI ad Patres Conciliares adhortationem per litteras habuisse, ut singuli sibi concreditos fideles ad tantum praeepararent eventum, atque efficax a Deo piis precibus ab omnibus postularetur auxilium, ad bonum practicumque Concilii exitum assequendum.

Quapropter et Nos, quibus datum est eidem Concilio per omnes sessiones interesse, Summi Pontificis voto obsecundantes, praefatae exhortationis verba nostra facimus, vobisque ob oculos praebemus, ut — prouti Vincentiana postulat vocatio — Congregatio nostra inter omnes in re praeleceat exemplo.

Quod et eos omnes spectat quibus eiusdem Sodalium est cura commissa: « nam - ut ipsa Summi Pontificis verba referamus — felix Concilii exitum eiusque saluberrimi in Ecclesiae vita fructus, potiusquam a multiplicitate legum, a studio et industria verius pendebunt, quibus in posterum opera dabitur iisdem legibus ad effectum deducendis ». Quod procul dubio onus Visitoribus, pro suae cuique Provinciae Sodalibus incumbit. « Scilicet opus erit praesertim christifidelium prudenter componere animos ad novas excipiendas normas; eorum inertiam excitare, qui novo rerum cursui se accommodare renuant; compescere aliorum intemperantiam, qui plus aequo privatis novitatibus indulgeant, atque adeo incepto renovationis operi haud parum nocere possint; disciplinae immutationem intra fines continere a legitima auctoritate praescriptos; in omnium denique animis fiduciam erga sacros Pastores inculcare plenamque suadere oboedientiam, quae veri amoris erga Ecclesiam testimonium est, ac simul unitatis felicitis exitus tutissimum pignus ».

Magnum quippe opus et sanctissimum, erga tum Sodales nostros, tum fideles sacerdotalibus nostris curis seu ministeriis commissos, exercendum. Meminerint, tamen, quantam in nostra cooperatione spem reponat Ecclesia: « peculiari etiam fiducia pervolat mens Nostra ad magni pretii operam, quam universae religiosorum familiae in id ipsum conferent. A florenti enim vitae religiosae condicione Ecclesia magnam repetit partem

vigoris sui, studii apostolici, ardoris sanctitatis adipiscendae... Magis magisque igitur exempla praefulgeant eorum, qui mundo revera renuntiaverunt, atque adeo aperte demonstrant regnum Dei non esse de hoc mundo (cfr. *Jn* 18, 30); neque apostolicum studium, quo ipsi incensi sunt, intra fines suae Sodalitatis circumscribatur, sed ad omnes pateat spirituales necessitates, quibus aetas nostra misere laborat ».

Patet quidem conciliaria documenta seu leges, die 28 octobris promulgata, adhuc vacare, donec Summus Pontifex normas edat ad ea exsequenda, scilicet ante diem 29 mensis iunii 1966, qua ipsa plenam sunt vim iuridicam habitura. Attamen, mens nostra est, ut Sodales eo spiritu imbui incipiant, quo eadem sunt a Concilio Vaticano II nuperrime statuta.

Quibus igitur mandamus, ut Constitutionum, Decretorum ac Declarationum Conciliarium studio naviter incumbant. Quod opportune inde a proximo anno 1966 promoveri potest, collationibus tum spiritualibus singulis hebdomadibus habendis (art. 244 C.), tum periodicis de re morali ac liturgica celebrandis (art. 206 Const.), quarum materia de selectis sit Concilii decretis. Iunioribus, vero, sacerdotibus examini per quinquennium obnoxiiis (art. 205 Const.), quaestiones quoque — praeter alias — proponantur, e Constitutionibus DE SACRA LITURGIA, DE ECCLESIA, iisque Decretis depromptas, quae nostra maxime intersint.

Praeterea, de praefatis omnibus documentis docendi erunt Scholastici nostri, Seminaristae, Scholarum Apostolicarum alumni, necnon Seminaristae dioecesani ac Christifideles omnes ministerio nostro commendati. Ad quorum germanum spiritum detegendum, praeter fontes ad calcem documentorum positas, optimum praebeunt commentarium, allocutiones a Ss. D. N. Paulo Pp. VI, hoc praesertim anno, habitae.

Oportet, insuper, ut Sodales nostri meminerint semper, huiusmodi illustrationem Ecclesiae vota parum explere, nisi ipsi eorum agmen revera ingrediamur, qui, scilicet, « christiano populo exemplo et incitamento sint ad Concilii decreta fideliter exsequenda: quandoquidem, ex his viris potissimum vera Ecclesiae renovatio, quam Concilium vehementer cupit, tandem erit exspectanda ».

Velis itaque, ad mentem Summi Pontificis, ea omnia tuae Provinciae Sodalibus suadere, « ut omni cum obsequio Ecclesiae monitis pareant, quae filios suos nunc praesertim vult dociles in oboediendo, promptos in agendo, atque in rebus asperis perferendis, quae forte occurrant, magnanimos ».

Ad quod optatum efficaciter a Deo obtinendum, mandamus proinde ut, in omnibus Provinciarum nostris Domibus seu Ecclesiis, « solemnes supplicationes in triduum inducantur, ... inter

proxima novendialia in honorem Beatae Mariae Immaculatae habendae ». « Et quidem ita rebus dispositis, ut cum in Vaticana Basilica — die scilicet 8 decembris — sollemnis Concilii Oecumenici conclusio celebrabitur, eadem die eademque hora, universa per orbem catholicorum familia — cui Vincentiana sodalitas feliciter pertinet — cum Christi Vicario et cum suis sacris Pastoribus ferventer precando, una voce unoque animo coniuncta videatur ».

Sic faveat e caelis Sanctus Institutor noster, qui dum in terris viveret tantum habuit studium in Ecclesiae Christique Vicarii mandatis exsequendis; filiosque suos valida ipse apud Deum semper intercessione confirmet.

Cuius tibi tuisque, omnia bona adprecans, benedictionem peramanter impertior,

Addictissimus in Domino
Guglielmus M. SLATTERY, C.M.
Superior Generalis

P.S. — Prima data occasione, quae cum Consilio tuo ad rem statueris, ea Nobis velis communicare.

DIES-NOMEN	OFFICIUM	DOMUS	PROVINCIA	DUR.
LEONE G.	<i>Superior</i>	<i>Palermo</i>	I. Neapolit.	
CELENTANO E.	»	<i>Lecce</i>	»	
CONTE G.	»	<i>Beneven'o</i>	»	
PALMIERI C.	»	<i>Salerno</i>	»	
CAPASSO G.	»	<i>Chieti</i>	»	
CERINI C.	»	<i>Nicastro</i>	»	
DURANTE C.	»	<i>Penne</i>	»	
JAVARONE A.	»	<i>Pozzuoli (S.V.)</i>	»	
CAPPIELLO M.	<i>Dir. Schol.</i>		»	
MARGIOTTA S.	<i>Dir. Sem. I.</i>		»	
<i>Iulii 20</i>				
VELA L.	<i>Consultor</i>		Venezuelana	
LOPEZ J. M.	»		»	
GARCIA J.	<i>Superior</i>	<i>Medellin</i>	Columbiae	
CHOW J.	»	<i>Sze-Hu</i>	Sinica Mer.	
<i>Iulii 26</i>				
MAULEON J.	»	<i>Barguiniseto</i> (Coll S.V.)	Venezuelana	
SAWICKI H.	»	<i>Brooklyn</i> (St. Stan. K.)	Vp. S.A.F. Pol.	2 tr.
<i>Augusti 2</i>				
DROITCOURT A.	<i>Visitaio</i>		Orientis	
MERINO A.	<i>Superior</i>	<i>Guadalajara</i>	Mexicana	
RODRIGUEZ N.	»	<i>Ciud. Guerrero</i>	»	
OTEO O.	»	<i>Leon (Gto)</i>	»	
CROSSIGNANI G.	»	<i>Piacenza</i>	I. Romana	
CAVALLI A.	»	<i>Firenze</i>	»	
VARILONE B.	»	<i>Siena</i>	»	
COERVER R.	»	<i>Saint-Louis</i> (K. Sem.)	S.A.F. Occ.	
SHEENY M.	»	<i>Perryville</i> (St. V. Ch.)	»	
KANE M.	»	<i>La Salle</i>	»	
O' MALLEY F.	»	<i>Beaumont</i>	Vu. N. Aurel.	
<i>Augusti 9</i>				
BLANCHANDIN B.	»	<i>Alger</i>	Algeriensis	
O' HARA V.	»	<i>Kouba</i>	»	
MANZO V.	»	<i>Zagarolo</i>	I. Romana	
CARRÉ A.	»	<i>Espluga de F.</i>	H. Barcinoner.	
CARRÉ A.	<i>Consultor</i>		»	

NOTIFICATIO

de nova Provinciae Pacifici denominatione

Rev.mus Superior Generalis cum suo Consilio, petitioni D. Visitatoris Provinciae Pacifici benigne adnuens, eiusdem Provinciae denominationem in *Provinciae Chiliensis* vocabulum mutandam decrevit, die 23 septembris 1965.

MONITUM

de benedictionibus olim Congregationi nostrae reservatis

Cum ad Rev.mum Superiorem Generalem nonnullae adhuc dirigantur petitiones, ad obtinendam facultatem eas benedictiones impertiendi, quae in *Rituali Romano* (Tit. IX, cap. 11) utpote Congregationis Missionis propriae praebentur, prae oculis habenda est hac de re nuperrime instaurata disciplina.

Siquidem, ad mentem conciliaris *Constitutionis de S. Liturgia*, n. 79, quae paucas quasdam benedictiones – solis autem Episcopis seu Ordinariis – reservandas esse edixerat, *Instructio* ad eandem exsequendam data, haec decrevit: « *Benedictiones usque adhuc reservatae, quae in Rituali Romano, Tit. IX, capp. 9, 10, 11, continentur, ab omni Sacerdote impertiri possunt* » (ibid., n. 77); quibusdam tantum nominatim exceptis – Episcopis seu Ordinariis reservatis – inter quas benedictiones Congregationis propriae non recensentur. Scilicet:

1. – *Benedictio et impositio Scapularis rubri Passionis et Sacratissimi Cordis D.N.I.C., atque Cordis amatissimi et compatiens B. M. V. Immaculatae* (Rit. R., Tit. IX, cap. 11, n. 6).

2. – *Benedictio et impositio Sacri Numismatis B. M. V. Immaculatae* (ibid., n. 30).

3. – *Benedictio aquae in honorem S. Vincentii a Paulo pro infirmis* (ibid., n. 52).

Quae, proinde, benedictiones reservationis privilegio gaudere ipso facto cessarunt, easque *quilibet Sacerdos* valide ad licite impertiri potest.

EX OECONOMATU GENERALI

De depositis apud Oeconomatum Generalem.

Pluries iam proposita fuit quaestio, utrum non tantum Provincia sed etiam Domus vel Confrater habere possit creditum apud Oeconomatum generalem ad solvenda debita in Italia vel in alia regione, seu etiam ut ex ipso credito foenus habeat.

Responsum: Unaquaeque Domus C. M. et unusquisque Confrater potest habere depositum apud Oeconomatum Generalem ad solvenda debita per Oeconomatum ubique terrarum, sed istud depositum non afferet foenus.

Unaquaeque Domus C.M. potest habere depositum apud Oeconomatum Generalem, qui afferet tres pro cento per annum, dummodo istud depositum sit permanens.

Unusquisque Confrater potest habere depositum apud Oeconomatum Generalem, qui afferet tres, quatuor aut quinque pro cento per annum, dummodo istud depositum destinet ad opera pia post mortem in favorem Congregationis Missionis sive Societatis Filiarum Caritatis.

[On a demandé plusieurs fois, si non seulement une Province, mais aussi une Maison de la Congrégation ou un Confrère pourraient avoir un compte ou un dépôt auprès de l'Economat-Général avec la facilité de payer des dettes en Italie ou ailleurs ou bien pour recevoir des intérêts annuels.

Chaque Confrère de la Congrégation et chaque maison pourront avoir un dépôt auprès de l'Economat-Général pour payer des dettes, par l'intermédiaire de l'Economat, en Italie ou ailleurs, mais ce dépôt ne donne pas des intérêts. C'est donc sous forme d'un compte-courant.

Chaque Maison de la Congrégation pourra avoir un dépôt auprès de l'Economat-Général, qui donne trois pour cent par an, pourvu que ce dépôt soit en permanence.

Chaque Confrère pourra avoir un dépôt auprès de l'Economat-Général, qui donne trois, quatre ou cinq pour cent par an, pourvu que ce dépôt soit destiné après sa mort à de bonnes oeuvres en faveur de la Congrégation de la Mission ou des Filles de la Charité].

LEO A. H. TIMMERMANS
Oeconomus Generalis C.M.

De annuo pretio pro Vincentiana ephemeride solvendo

Cum, ultimis hisce temporibus, expensae pro *Vincentiana* ephemeride imprimenda adeo auctae sint, ut annum subnotationis pretium hucusque solutum, prorsus insufficiens ad eandem sustinendas evaserit, monentur DD. Oeconomi Provinciales praefatum pretium summa trium dollariorum (\$ 3.00) in posterum fore solvendum: idque a proximo mense *ianuario* 1966.

N. B. — Cui, tamen, adiciendum manet supplementum *dimidii* *dollarii* (\$ 0.50), a Provinciis extra Europam sitis solvendum, pro maioribus expeditionis expensis, prouti iam nuntiatum est (*Vincentiana*, 1965, p. 30).

Ex Bibliotheca Vincentiana Congregationis Missionis apud Curiam Generalitiam.

Bibliotheca Vincentiana Curiae Generalitiae accipiet magna cum gratitudine a Visitoribus, Superioribus et Missionariis, non tantum libros, libella et periodica a Provinciis, Domibus vel Confratribus in lucem edita, sed etiam *photographias* singularum Ecclesiarum, Domorum et Stationum in Missionibus, ubi laborant Missionarii nostri, una cum descripta lineis aedificii figura (*plan*) istarum Domorum, quae aptam earum dent representationem.

NOTITIAE

ASIA. — PROVINCIA SINICA SEPTEMTRIONALIS. *Nova schola in Sze-Hu (Formosa) aedificata.*

Gaudeo nunc quod possum aliquid Novi circa Scholam Sancti Vincentii a Paulo (*St. Vincent Middle School*) in *Sze-Hu* constructam Reverentiae tuae dare. Constructio scholae supradictae est coepta die 15 Martii 1965, in festo Sanctae Ludovicae de Marillac. Quamvis constructio non est totaliter perfecta, tamen secundum desiderium Gubernii in Formosa, necnon Episcoporum hujus Insulae, plus quam 200 alumni sunt recepti et classes sunt coeptae die Septembris 1965, 6 professores civiles sunt invitati ad docendum, simul cum 3 Confratribus qui venerunt sive ex Italia sive e *Singapore* et e *Taipei*. Schola S. Vincentii a Paulo est magnifice constructa cum pecuniis a S. C. de Propaganda de Fide et ab aliis sive paganis sive ab Episcopis et a Confratribus datis. Locus circa 3 KIA (i.e. 3 *hectares*) est oblatus a Municipalitate de *Sze-Hu*. Usque nunc constructio supradictae constavit 40.000 *U.S.A.* dollaria pro tertia parte. Decem classes sunt terminatae quarum unaquaeque classis est pro 55 alumniis. Omnibus benefactoribus dicimus ex imo corde gratias. Reverendissimus et Excellentissimus Archiepiscopus Joseph CAPRIO, Internuncius Apostolicus in Sinis mihi nuntiavit quod ipse vult venire in *Sze-Hu* die Octobris proximi, ad visitandam nostram scholam nuper constructam. Quamvis locus nondum sit totaliter in ordine, tamen volumus istam bonam occasionem visitationis Reverendissimi ac Excellentissimi Archiepiscopi Internuncii Apostolici in Sinis capere, ut Ipsa Excellentia supradictam scholam benedicere dignetur.

Insuper aliud novum felicissimum reverentiae tuae nuntio quod Reverendissimus Pater W. SLATTERY, Superior Generalis, causa sollicitudinis circa vitam communem Confratrum hic degentium, nobis dedit magnificum donum ad construendam Domum Novam, a S. C. de Religiosis recognitam et a S. C. de Propaganda Fide approbatam. Speramus constructionem supradictae Domus terminatam fore ante Nativitatem Domini 1965. Heri mihi nuntiatum est quod Persona iuridica Domus nostrae brevi erit constituta et recognita a Gubernio. Gratias maximas Rev.mo Superiori Generali agens, remaneo devotus in Xto.

JOSEPH CHOW, C.M.

PS. — Pro construenda Cappella adhuc pecunia nobis deest. Si Confratres velint nos adjuvare, erga eos erimus gratissimi.

(Ex epistola [9-IX-65], a Rev.mo D. Visitatore ad Directionem missa).

EUROPA. — PROVINCIA ITALICA TAURINENSIS. *Collegium Brignole-Sale-Negrone Domus nostrae Ianuensis, Pontificiae Universitati de Propaganda Fide nuperrime aggregatum.*

Collegium ecclesiasticum *Brignole Sale-Negrone*, pro Missionibus exteris, anno 1852, apud Domum Congregationis in *Genova* fundatum est a Marchione Antonio BRIGNOLE SALE eiusque uxore Artemisia NEGRONI, Sacerdotibus dioecesanis ad id munus efformandis, ac Vincentianis Sodalibus concreditum. Cuius Sacerdotes alumni ad Missiones exteras profecti, plus quam 800 numero hucusque fuerunt.

Cum quibus, tamen, et nonnulli semper Ligusticae regionis ecclesiastici alumni, sacerdotalis efformationis complendae gratia, inde ab exordiis recepti sunt. Quod nostris quoque temporibus fieri pergit, cum plures Italiae Episcopi quosdam ex suis mittant Seminaristas, superiori Philosophiae cursui frequentando.

Nuperrime, autem, S. Congregationis de Seminariis ac Studiorum Universitatibus decreto, Studium Collegii Theologicum Facultati Sacrae Theologiae apud Pontificiam Universitatem Urbanianam de Propaganda Fide, in Urbe, aggregatum est, die 22 februarii 1965, cum iure alumnis conferendi *Baccalaureatum* in Sacra Theologia.

EX PROVINCIIIS NOSTRIS

PROVINCIA HIBERNIAE. — *Notulae quaedam de vita Provinciae.*

The Province suffered a grievous loss by the death in West Africa on 22nd May last of Father Henry MORRIN, brother of Fr. Frederick MORRIN of the General Secretariate in Rome, and one of the foundation members of our little Mission in Nigeria. We recall the tremendous impact made on Catholic Nigeria in a brief four years by one who was over fifty years of age when he first went there. The influence he wielded and the impact he made are, perhaps, measured by the fact that, when he was laid to rest behind the new Vincentian Church at the opening of which he had assisted a few short months before, his funeral was attended by four bishops, two Prefects Apostolic, over two hundred priests, eighty Sisters, and a concourse of people paying their last respects to "the Old Father" as the African children who loved him used to call him.

In West Africa again, the Province hopes in the near future to extend its work by opening a new House in the Diocese of Ogoja, cared for by the Society of St Patrick ("The Kiltegan Fathers"). This Society, a Society of secular priests for foreign missionary work in Africa more especially, has been closely connected with the Community since its origins and, in fact, in the early days of its existence, its students did their courses in Philosophy and Theology at the Major Seminary of All Hallows, conducted by our confreres. It is of interest in this connection to note that the recently-published life of Bishop Edward GALVIN, founder of the Society of St Columban ("Maynooth Mission to China" originally), notes the similarly close connection with our community of the origins of that Society: its inspiration was a Canadian priest, Father Fraser, ordained at BRIGNOLE SALE and working with the French confreres in China before the first World War. When he failed to start an English-speaking missionary Society in either the United States or Canada, it was the confreres at Brignole Sale who suggested to him that he try to interest the Irish clergy and people in such a project. His first talk in Ireland was given to the students of our seminary at All Hallows. Mgr GALVIN's own interest in missionary work was very much encouraged by two confreres who were Spiritual Directors in Maynooth when he was a student there, Fathers Anthony BOYLE and Daniel WALSHE. Like Father Fraser, he, too, began his own career in China by working with our French confreres and when he founded the Society of St Columban

received no small help from sources connected with the community. The first Australian house of the Columban Fathers was opened by a former professor of All Hallows; a past student of our College at Castleknock, Fr Ed. McCARTHY, was first Superior of their first American foundation. And on the night before he finally left for China, leaving his new Society firmly established in Ireland, he visited Cardinal LOGUE, Archbishop of Armagh, whose Diocesan College is committed to the confrere's care and who was, himself, for several years on the staff of the Irish College in Paris, then directed by the Irish confreres; the Cardinal pointed out to him on the mantelpiece of the bedroom where he was sleeping a statue of Blessed John Gabriel Perboyre.

At the June MEETING of the Irish HIERARCHY the bishops decided to ask the community for an additional confrere as Spiritual Director at Maynooth. The request has been acceded to and so there are now four confreres, three Spiritual Directors and a lecturer in Catechetics, on the staff of this great College of 600 students which is at once a Pontifical University, a Constituent College of the National University of Ireland and the National Seminary where the vast majority of the Irish Diocesan Clergy study and are ordained.

Apart from the work of schools, seminaries, teacher training colleges, parishes, confreres of the Province in Ireland and Great Britain between January 1st and August 31 st, 1965, gave some 80 missions, 65 retreats to our own Sisters and other religious, men and women, clergy retreats in the Dioceses of Ferns and Kilmore in Ireland and Hexham and Newcastle in England, and the annual retreats at the Head Houses of the Societies of St Columban and of St Patrick in Ireland. During the same period, the confreres in Nigeria gave some 50 missions and retreats in addition to their ordinary parochial and missionary work.

The distribution of personnel over the works of the Province may be of interest to confreres in other Provinces:

Total Priests in the Province	173
Central Administration in Rome	1
Mission Houses	56
Minor Seminaries and Secondary Schools	45
Major Seminaries	30
Teacher Training Collèges	22
Parishes (excluding Mission Houses)	12
Administration of Sisters of Charity	4
Fulltime Higher Studies Abroad	3

Included in these are 5 confreres attached to Mission or Parish Houses but working full-time with Deaf Mutes.

J. TWOMEY, C.M.

In memoriam Father Henry Ernest MORRIN, C.M. (1909-1965).

Father Henry MORRIN was one of a small group of Irish Vincentians, who following the footsteps of the missionaries of St. Vincent in the African continent, went to Nigeria in 1960. In this they were continuing the established tradition of their province. The Irish Vincentians had embarked on the Austra-

lian apostolate in 1885, and brought it to completion in 1926 with the fountation of the autonomous province of Australasia. In 1919, a tentative effort was made to establish an Irish Vincentian mission in China. This was ended when the Communists secured control of China. In 1959 an opportunity presented itself to open a Vincentian mission in Nigeria on the invitation of Bishop Moynagh, a member of The St. Patrick's Mission Society of Kiltegan, County Wicklow, Ireland. In the month of October, 1960, the small group of three confreres sailed from Liverpool for Port Harcourt.

1961/10/20

Father MORRIN was the oldest and most experienced. He was born in the town of Baltinglass, in the County of Wicklow, the youngest of a large family that had already given a son to the Congregation, and a daughter to the Dominican Order. He entered the seminary at Blackrock after six years of preparatory studies in the Vincentian college of Castleknock. After his ordination in 1934, he spent a few years teaching in a Grammar school just then opened in the Archdiocese of Liverpool. When after a short time, this school closed, he went to Scotland to begin there, under the guidance of Dr. Doyle C.M., an able missionary, and a well known Director of souls, his career in the mission field, to which he devoted all the aptitudes of his earnest and forceful character.

From the beginning he took a great interest in children, and he set himself to master the difficult art of speaking to them and holding their attention. He composed for them an attractively worded Mass book for children, which became widely used in the parishes of Glasgow and elsewhere in Scotland. With meticulous care, he prepared for his work as a missionary, and for more than twenty years, he was engaged on missions and retreats in Ireland, Scotland, and England. During these years he worked from the mission centres of Lanark, Sheffield and Phibsboro, and became a widely known and popular preacher. Not less successful were his retreats to priests. He knew the life of the secular clergy from his long experience on the mission, and he knew how to speak to men, and to his brother priests.

Then at the age of fifty-one, the opportunity came to offer himself for the mission to Nigeria, at a rather advanced age, one might think, to start life again in a tropical climate; but he was insistent. He sought a wider field of activity than that offered by the restricted limits of the countries of Great Britain and Ireland.

On arrival in Nigeria, he and his companions spent some time in different parishes to learn the native language and the mission technique. They were reunited at Christmas in the first Vincentian foundation at Ikot Expenc. From then on his life was that of a dedicated missionary in the spirit of St. Vincent. In preaching to the native congregations, an interpreter was necessary to translate word by word, and sentence by sentence. In the confessional, a limited knowledge of the Effick language had to suffice. The dilatory habits of the native African had to be endured. Often it was hours before they assembled. Just as casually, they would begin to drift away. The length of the sermon was dictated by the circumstances, and often lasted

two or three hours in exhausting heat. House to house visitation of the native Catholics was made, and in this particular parish of Ikot Expene, which was particularly unresponsive, the sight of a white priest visiting the mud huts in all their squalor and filth, caused great astonishment, and ultimately resulted in much good. In daily life, strict precautions had to be taken in regard to the preparation of food, house boys had to be trained, and constant measures had to be taken against malaria and other diseases.

But through it all, Father Harry showed himself uncomplaining, generous and cheerful, with a sympathetic understanding towards the people to whom he had dedicated his life. His younger confreres found in him an inspiration and an example. "For me", wrote one confrere, "he was all a priest and a Vincentian should be, a man completely devoted to Christ and to souls". Always active and energetic, he covered wide areas of country giving retreats and missions, first on a motorbike, he had brought out, and later by car. Even after his first heart attack, he travelled nearly 3 000 miles up-country to give a priest's retreat. Through these retreats and missions to priests and nuns, in a very short space of time he became a well known and popular figure. His genial and friendly ways made him many friends among the Irish priests of St. Patrick's Mission, whose territory covers much of East Nigeria, and this, in no small measure facilitated their acceptance of the new Vincentian mission among them.

His habit of preparing all his sermons and instructions did not end when he came to Nigeria. He set himself to the task of orientating all his voluminous sermons and instructions to the African scene. Everyone was put under contribution for their quota of advice and information. Shortly there appeared "Some Suggestions for the Preparation of a Parish Mission". This left out nothing, even the precise hour (3.0 am.) at which the Town Crier was to rouse the village for the Morning Instruction. The Parish Missions he gave are on the way to become legendary. The people loved to listen to him: "the Fadder who is next to the Bishop", they used to call him.

In 1961, the arrival of additional confreres from Ireland made it possible to take over the parish of Ikpe, which the Bishop was anxious they should accept. Father Harry was given charge of it. It was a mission area with six churches, two of concrete, the others of native construction.

Besides, there were Mass-stations and prayer houses, and four Catholic schools. He shouldered this additional responsibility with enthusiasm. He lived for six months in a mud hovel,

while a bungalow, which he himself designed, was being built. He laid out the grounds around the church in flower beds, which the congregation coming for Mass, cheerfully trampled on. He got from Ireland, the gift of an electric plant. Christmas Day was the first time it was used, and the Church and whole area was floodlit. It created a sensation, and the people were amazed and delighted. He took great pride in the church, laying the sanctuary tiling with his own hands, and putting in new seating. The native congregation contributed their "widow's mite". It did not go very far, but he was understandingly grateful. At times he would scold them; they were apathetic, for Methodist influence there was strong, but he had a warm corner in his heart for them, none the less. They were like children and needed help. In this his expertise in photography was an asset. He was able to record a mass sung by the Seminary students, and teach the people to sing it, and he would entertain them besides with his films and slides, of which he had a large collection.

These exertions undermined his strength. When he postponed his return on vacation for a further twelve months, he had finally overtaxed his resources. In May 1964 he returned home, but before he went back again to Nigeria in October, he had reason to suspect that there was something seriously wrong. Nevertheless his mind was made up to return to Nigeria, and, indeed, to die there. "Goodbye, you won't see me again", were his last words before he boarded the plane for Lagos. At the time, one does not think of taking a remark like that too seriously.

Almost immediately on his return, he had the first heart attack. He seemed to rally, and it was hoped he would recover. Despite medical advice, he stayed on, and that Christmas gave a retreat to the Augustinian Community in the North Cameroons, some 3 000 miles journey in all, and seemed none the worse for it. On his return, he again postponed the question of his departure. Easter confessions were falling due. His house at Ikpe had to be dismantled, for it had been decided to give back the parish to the Bishop. It was a great disappointment, for he felt he was failing the Catholics there, just when they had begun to respond to his work among them. But he had reached the end of his strength. He had another attack, and had to go back to the hospital of the Medical Missionaries of Mary. He improved slightly, and it was thought he could make the journey home, but on May 22nd, the morning the plane was due to leave, his soul passed without a struggle to his Master.

The following is an extract from "Nigeria Calling"; the

bulletin of the new Irish foundation of the Daughters of Charity of St. Vincent de Paul in Uyo, Nigeria.

"When the funeral cortege arrived at the new Vincentian Church, the people were packed together in an immense crowd. Bishops, priests and Sisters walked in the procession. Four Bishops had come, Bishop Ekandem, Bishop Nwedo, Bishop Okoye, and Bishop Moynagh, who had made a six hour journey from the farthest part of his diocese in order to be present. Over two hundred priests had gathered; Kiltegan Fathers, Fathers of the Holy Ghost, Fathers of the Society of African Mission, Augustinian Fathers, and many Brothers of the teaching Communities, together with seventy seven Sisters of different Congregations, to all of whom he had given retreats—Sisters of the Holy Rosary, the Mothers of the Holy Child, the Handmaids of the Child Jesus, the Sisters of St. John of God., the Medical Missionaries of Mary, the Daughters of Charity of St. Vincent de Paul, and the Nurses of St. Luke's Hospital.

"The Fathers sang the Solemn Office of the Dead, and the people and Sisters joined in the Solemn Requiem Mass. His Lordship, Bishop Ekandem, gave the Absolution, and the Priests and Sisters filed out of the Church to the Chanting of the 'In Paradisum'. Six Fathers carried the remains. He was laid to rest beside the Church at Ikot Expene. At its opening ceremony he had assisted as Deacon, only a few months previously. All his life, he had been in a hurry, so much to do, so little time to do it. Now he was at rest".

Father Frank Mullan, his Superior at Ikot Expene, writes: I had a letter from a priest of the Society of St. Patrick recently. In it he said: "No one will ever know the good Harry did for souls in Nigeria. I shall never forget his Recollection Days for the priests, especially one at Easter time, when he took as his text: 'Resurrexi et adhuc sum tecum' ... I have risen, and am still with you".

On the morning of May 22nd, as I knelt at his bedside to give him a Final Absolution, I knew sadness and shock.

To-day, as I look out at his grave beside the new Church, it is different.

"Resurrexi et adhuc sum tecum".

PROVINCIA PHILIPPINARUM. — *Nova Domus Centralis nuperrime benedicta.*

El día 5 de septiembre, 1965, el Cardenal Rufino J. SANTOS benedijo la nueva casa central de los PP. Paúles en Manila.

Los numerosísimos invitados, entre los que se encontraban un grupo muy nutrido de nuestras Hermanas, le dieron la bienvenida en frente del nuevo edificio, que ha sido construido dentro de la propiedad de los Padres.

En el piso bajo se han instalado las oficinas de la Asociación de las Hijas de María y del Apostolado de la Medalla Milagrosa. Así mismo, se ha montado un precioso escaparate de objetos religiosos. En el segundo y tercer piso, completamente acondicionados, viven nuestros Padres. Todas las habitaciones tienen su servicio y cuarto de baño.

El porque de la nueva casa fue explicado a los oyentes en el discurso del P. Visitator Provincial Leandro Montañana. La razón, dijo, es muy sencilla. Se trata de acomodar a todos los estudiantes de la Adamson University, y naturalmente necesitan todo el local del edificio antiguo, parte del cual lo ocu-

MANILA. - Nova Domus Centralis

paban hasta ahora nuestros Padres. Como los estudiantes aumentaron en mas de 400 durante el presente curso no había más remedio que desalojar el local.

En un futuro muy próximo informaremos a los lectores del progreso, reformas y mejoras de la Universidad, todo realizado en el corto plazo de un año, desde que la Provincia se hizo cargo de la dirección y administración de la Universidad.

Todos los que tuvieron la oportunidad de ver la nueva casa central se hacían lenguas de la sencillez y elegancia de las dependencias. Es un edificio de líneas modernas, construido en menos de cinco meses, y por la modesta suma de 20.000 dólares. No se le podía pedir más al arquitecto.

Por lo demás, las fotografías son bastante elocuentes y no necesitan comentarios.

FR. JUSTO MORO, C.M.

Peractae benedictionis titulus memorialis

KIAN. - *Memorialis imago* (17-II-1929): Exc.mus G. MIGNANI, C. M. (*medius in I ord.*), post suam consecrationem episcopalem, cum Exc.mis (*a sin.*) Sheehan, C.M., O'Shea, C.M., Dumond, C.M., Clerc-Renaud, C.M., ac DD. Legris, Thieffry; *in II ord.*: DD. De Jenlis, Barbato, Russo, Capozzi; *in III ord.*: DD. Verdini, Anselmo, Breuker (ut magis notos Sodales commemoremus).

BIBLIOGRAPHIA

Opera ad Curiam Gen. missa.

- J. Severino CROATTO, C.M., *Alianza y experiencia salvífica en la Biblia* (= *Hombre nuevo*, n. 6), Ediciones Paulinas, Buenos Aires, 1964, in-16, 116 pp.
- Luigi CHIEROTTI, C.M., *Antologia poetica vincenziana* (gli esempi più belli degli scritti di S. Vincenzo), Chieri, 1965, in-8, 226 pp.
- Fernand COMBALUZIER, C.M., *Le dernier sacre épiscopal de l'ancienne Eglise de France et Mgr. Savine, ie « Jean-Jacques Rousseau du clergé »*, *Revue d'Hist. Ecclésiastique*, LX (1965), 457-565.
- (Anon.), *Elenco delle opere della Biblioteca Provinciale Vincenziana* (cyclostil.), Torino, 1965, in-folio, 51 pp.

VINCENTIANA CARITAS IN ITALIA

Italica agentia ANSA nuncupata, annuas Confraternitatis Caritatis rationes pro Italia (anno 1964) referens, haec nuperrime (n. 42 30-X-1965) publici iuris fecit. Scilicet:

Associationes existentes	n.	2.260
Sociae visitatrices	»	33.076
Sociae tributariae	»	74.641
Familiae curatae	»	92.233
Visitationes eisdem effectae	»	1.155.827
Largitiones erogatae	Lib. it.	1.674.414.689

Quae notitiae sunt ex ephemeride nostra *Annali della Carità* (n. 8-10, 1965, pp. 271-316) depromptae. Iuxta quam fontem, Subalpina regio (*Piemonte*) principem in Vincentiana caritate obtinet locum, cum ibidem recensentur: *Associationes* n. 389; *visitationes* n. 220.000; *largitiones* Lib. it. 337.627.743.

VINCENTIANA Ephemeris, Vincentianis tantum sodalibus reservata, de mandato prodit Rev.mi Superioris Generalis. *Romae, die 15 novembris 1965.*

P. DULAU, C.M., *Secr. Gen.*

Director ac sponsor: A. COPPO, C.M.

Autorizzazione del Tribunale di Roma, 18 novembre 1963, n. 9492
Arti Grafiche Fratelli Palombi - Roma - Via dei Gracchi, 181-185

DEPAUL UNIVERSITY LIBRARY

3 0511 00891 7676

